

wad alles siin liñas." — Mis mõtted selle kostmissé jures õppetaja hingest seest tousid, sedda paistis üsna selgeste wålja temma kahvatud palle peält. Et olli igapäiddi targa melega mees, sepärast wöttis sedda pea-lagge ommale, ja kelas, et hauda kaewaja ei piddand fest hirmast asjast ei ühhelegi middagi enne aego rákima. Ütles veel, et tahtis pitka peale sedda luggu õiete játrele arwata. Panni siis pea-lagge omma kirjotamisse lauale seiema, kattis sedda ráttikoga kinni, ja satis teisel hommikul seppa naese játrele. Kui olli tulnud, kulas kirriko-õppetaja esmalt naese maia asjade játrele; kas nende ellaminne ikka nenda rahholissel wiñil olli olnud, kui sedda head luggu temma eßimesse abbiello párrast olli teáda; ja kas naene wahhel veel omma wagga ónsa mehhe peale armastusse melega ja ei ühhelegi kahhetsemisega saaks mõttelda? Kas tahaks tedda kül wahhel veel voral nähha saba? — Naene, kes täis hirmo, ja peab iallani wärries, ütles ákkitaja kelega: „Jummal hoñeo, mis küssitellsemised need on, mis minno ette pannen? Mis need teie sannad ráhhendawad? Kas kül furnud sawad enne ma-ilma otsa üllestousta?" — „Meie Issand üllewel", kostis õppetaja, „on suur ja surest wäest. Temma wallitsussest ei sa ei ammogi mitte keiges astus selget arro. Walgustab aga teine kord jálle meie silmad nenda, et wõtume temma seadmissest märko, ja et sedda nago kättega

same katsuda. Ükski ei suda temma nou-piddamist keelda, egga ei julge temmale öölda: Mis se on, mis sa teed? — Naene, minna wañnutan sind ella-wa Jummala jures, kas saad süddame rahhoga omma eßimesse mehhe peale mõttelda? Ehk kas tahhad middagi temmast veel nähha sada?" Teine ei lausund sannagi. Agga temma palle peält, kelle karwo walge surno-linna sarnane, olli selgeste nähha, et tarke süddame tunniëtus temma sees árkas: Siis mees wöttis ráttiko pea lae peált árta. Sedda nähhes kulkus naene otseti mahha ja küssendas: „Oh Jummal! heida armo minno ránga pattuse peale!" — Kui pool surnud sai naene omma maiasse taggasi kantud. Kui temma abbiaka olli teáda sanud, mis olli sündinud, ja kui naene jálle olli luggu rammo wõtnud, töötasid mollemad linna kohtuse, ja andsid selge sannaga emma põrgo-tööd ütles. Se peale moisteti suurma nuhtlust neile.

Säil kohhal, kus sesamma kohtemoistminne nende peale sai löppetud, ja kus paks rahwa hulk kous olli, rákis kirriko-õppetaja nende västo ja ütles: Ei ühtegi sa ni sallaja tehtud, mis ei tulle wimaks ommeti walguisse ette. Siin kohhal on Issand isse kohhut moistnud, ja lässep prohveti Jesaia su läbbi hüda: „Hedda neile, kes Jehowa eest ennast súggawaste árapetwad, et piddawad sallaja nou, ja nende tõ on